

2021

Sborník 47. ročníku trampské literární soutěže

Bábovičky

Bambus opřel kytaru o vysoký sloup zahalený v celtovině za svými zády a začal si nacpávat fajfku. „Už – mám – bříška – celý – omačkány,“ střídal slova s obláčky dýmu. Byl to jasný signál, že dál už hrát nebude. Ticho kolem ohně přešlo z tichého hovoru do hlasitého pokřikování. Žabák vstal. Věděl, že je konec a dál už to budou jídelníčky týden zpátky, nemoci a nakonec politika. Došel na kraj lesa, z přístřešku vytáhl celtu a spacák a s velkým rancem v náručí začal stoupat příkrou zalesněnou strání. Na zlomu stoupání se les otevřel a Žabák stál na okraji paseky. Rukama poslepu prohmatával povrch pod nohama a v místě, kde ucítil jemný a nadýchaný mech, celtu rozložil. Potom si na celtu lehl, spacák nachumlal pod hlavu a zapíchl oči do černého nebe znečištěného cákanci hvězd. Měl ten přelom července a srpna rád, protože lítaly Perseidy. Na první meteor nemusel dlouho čekat. Stříbrná tečka rozřízla oblohu a jizva za ní se ihned zacelila. Právě si sahal do kapsy kabátu pro cigaretu, když uslyšel v lese pod sebou suché prasknutí. Zkameněl s rukou v kapse a čekal, co se na pasece objeví. Za chvíli uslyšel další křupnutí a pak zcela zřetelně rychlé a hluboké oddychování. Neznámý z lesa na paseku nevystoupil. Jeho polohu prozrazovalo sípavé lapání po dechu a nakonec i krátké suché zakašlání. Za chvíli zaslechl v lese pod sebou další pohyb. Zvuk praskání suchých větvíček stále sílil až skončil na místě, odkud se ozývalo funění.

„Hele, zejtra večír mi s tím musíš píchnout,“ rozpoznal bezpečně hlas šerifa Balvana.

„To je jasný. Jenom vůbec nevím jak,“ poznal Žabák i další hlas. Jednoznačně zástupce šerifa Vik.

„No, to já také nevím. Ty vyhráváš všechny placky za veselý vyprávění,“ vyštěkl podrážděně Balvan. „Měl by to bejt takovej nějakej apel. Něco na posílení pospolitosti. Něco jako jedno kolečko dobře namazanýho stroje není samo o sobě nic. Jeden kamínek mozaiky, zrnko písku... prostě něco, aby pochopili, že jsme jedna parta a naše rozhodnutí je vlastně jejich rozhodnutí. Prostě jim nějak podsunout, že i když jsme ten guláš uvařili jen my dva, vařili jsme ho vlastně proto, že si to oni přáli.“

„Zrnko písku nevypadá špatně,“ ozval se po chvíli Vikův hlas. „Zkusím něco jako Sahara nebo Gobi. Zrnka písku, co zasypaly půlku světadílu.“

„No vidíš, že to dáš. Tak nějak jsem to i myslel,“ pochválil ho Balvan.

„Ale Žabák ti to nesežere,“ zazněl Vikův hlas tentokrát váhavě.

„Žabák bude sám,“ odsekl popuzeně Balvan. „Každýmu musí dotýct, že třicet tisíc na novej totem se neválí jen tak na chodníku. A těch pár fotek nikoho nezabije.“

„No nevím. O to focení tak nejde. Spíš o to, co je nahoře.“

„Hele. Taky jsem byl zděšenej, když mi to mistr ukázal. Ale mně se nakonec Elvíra líbí. Konečně, je to jenom na rok. A podle mě si zvyknou a zůstane tam na furt. Uvidíš. A asi by jsme už měli jít, než se začne dole někdo starat,“ uzavřel rozhovor Balvan a zvuky z lesa začaly pomalu slábnout.

Žabák se konečně pohnul. Vytáhl z kapsy krabičku cigaret a škrtl zapalovačem.

Zdola z kempu něco dost smrdělo.

Napřed se zdálo, že ti dva chlápci do kempu jenom zabloudili. Vynořili se náhle na kraji lesa a začali se zvědavě rozhlížet. Chlápek v kvádru s obrovským uzlem na kravatě se nejprve váhavě rozhlížel a potom zamířil k ohništi s právě dostavěnou pagodou. Druhý chlápek v kožené bundě a v baseballové čepici s mohutnou taškou na boku se loudal pomalu za ním. Došli až k ohništi a tady chlápek v kravatě zapíchl prst do sloupu zabaleného v zelené celtovině. Chvíli si něco říkali, střídavě ukazovali na sloup a střídavě na sebe a nakonec se otočili a zamířili rovnou k boudě s nápisem „Šerif“. Balvan a Vik jim už šli vstříc. Setkali se na polovině cesty mezi ohništěm a šerifárnou a podali si navzájem ruce. Evidentně se znali. Pak Balvan zakřičel na Bobinu, ať vezme do šerifárny čtyři kafe. V šerifárně vydrželi až do večera. Z kempu neodešli ani se soumrakem a co víc, spolu s Balvanem a Vikem přišli i ke slavnostnímu ohni. Jen co se u ohně objevil Balvan, vyrazili od boudy s kamny čtyři pochodně. Chlápek v kvádru vycítil, že se děje něco mimořádného. Zkontroloval knoflíky na saku a popotáhl uzel kravaty. Chlápek s brašnou nevyčítal nic. Zapálil si cigáro, otočil si baseballovou čepici štítkem dozadu a vrazil ruce hluboko do kapes bundy. Všichni kolem ohně koukali střídavě na blížící se pochodně a střídavě na ty divný chlápky a z výrazu v obličejích bylo zřejmé, že nemají o jejich poslání nejmenší potuchy. I Vlajka zněla nějak váhavě.

„Kamarádi, přátelé,“ popošel Vik blíž k ohni a podíval se do napjatých obličejů. „Dříve, než odhalíme náš nový osadní totem, chtěl bych říct pár slov a zmínit, co je pro nás všechny důležité. Asi bych se vrátil trochu do historie. Hned na úvod chci říci, že jsem hrozně rád, že jsem byl u samotného začátku naší osady. Před deseti lety jsme si tady s Balvanem udělali první ohýnek, a dnes se podívejte kolem sebe. Je nás tady rovných třicet. Jsme dobrá a pevně semknutá parta a náš kemp a náš kolektiv nám závidí všechny trempské osady široko daleko. Před dnešním ohněm jsem hledal nějaký příklad, ke kterému bych nás přirovnal. Nakonec mě to napadlo u potoka, když jsem si byl vydrhnout ešus. I když jsem ho pořádně vypláchl, zůstalo mi v něm pár zrníček písku. Nicotných, sotva viditelných ale samostatných a svobodných zrníček písku. A v ten okamžik mi došlo, že každý z nás tady, jsme v tomhle světě, v téhle galaxii nebo v tomhle vesmíru právě tím jedním jediným samostatným a svobodným zrnkem, co samo o sobě nedokáže vůbec nic a vůbec nic neznamena. Když se ale ta zrnka spojí, dokážou neuvěřitelné a neskutečné věci. Třeba tak velké věci, že si zaberou polovinu světadílu,“ ukončil Vik svůj proslov a zvědavě se rozhlédl. Všechny obličejy byly stále napjaté a vůbec poprvé se stalo, že nikdo nezařval: „Umííí.“

„A nebo přijde nějakej umolousanej capart, a udělá si z těch jinak samostatnejch a svobodnejch zrněk písku bábovičky,“ ozval se do hrobového ticha výrazný hlas. Všechny napjaté obličejy se rázem odvrátily od Vika a otočily se směrem k Žabákovi. Vik sklonil hlavu a začal pomalu couvat.

„Já ti to říkal,“ zasyčel tiše k Balvanovi.

„Kamarádi. Dovolte abych vám představil pana inženýra Votavu.“ Přerušil napjatou atmosféru Balvan. „Pan inženýr Votava je jednatelem společnosti Agrožert a při jednom náhodném setkání mi učinil nabídku, kterou jsem neodmítl. Prostě jsem mu jednou vyprávěl o naší osadě a posteskl si, že k úplné dokonalosti nám chybí jen osadní totem. Pan inženýr se pro naši věc nakonec tak nadchl, že mě nejen seznámil s řezbářským mistrem Lebedou, ale dokonce se rozhodl, že nám ten totem zasponzoruje. A nebyla to levná záležitost. A tak slovo dalo slovo, sepsali jsme takovou smlouvičku na dobu jednoho roku a jak jste si jistě všimli, tady za ohništěm čeká náš nový osadní totem na slavnostní odhalení. Proto

bych teď požádal pana inženýra, aby společně se mnou totem odhalil. Tak jestli dovolíte...”

„Nedovolíme,“ přerušil ticho zase Žabák. „Napřed by nás zajímalo, co je v té smlouvičce. Spíš jenom, co za to.“

„Nic,“ odpověděl směrem k Žabákovi váhavě Balvan. „Tedy skoro nic. Jenom pár fotek u totemu tady s panem inženýrem,“ dokončil větu a zapíchl do žabáka vražedný pohled.

Ten už se na nic neptal.

Zelená celtovina stoupala pomalu k noční obloze a zář z ohně vykreslovala první obrazce na totemu. V nejnižším patře totemu se objevila žába. Mistr Lebeda odvedl skvělou práci. Na totemu byla přesně taková žába, jakou lze vidět na barevných pohledech z indiánských rezervací. Nad žábou se postupně objevil jezevec, nad jezevcem sova. Hluboko sekané reliéfy ještě vykreslovala zář ohně a přidávala celému mistrovskému dílu třetí rozměr. Celtovina se zastavila těsně pod posledním a vrcholovým obrazcem na totemu. Všichni tušili, že to bude orel s roztaženými křídly. Balvan s inženýrem Votavou nechali všechny zatím nadšené diváky ještě chvíli v napětí a pak prudce trhli. Celtovina vyskočila o trochu výš k černé obloze a pak s hlasitým šustěním sjela na zem. Všechny oči diváků u ohně nejprve zamžouraly, potom se rozevřely dokořán, znovu zaostřily a pak se zmateně zkřížily navzájem.

„Co to je?“ našel konečně někdo odvalu a zapíchl prst do vrcholu totemu.

Teď vystoupil před totem inženýr Votava a slavnostním hlasem pronesl: „To je naše Elvíra. Nejlepší dojnice Agrožertu. Holštýnsko – frízské plemeno. Minimálně pětatřicet litrů denně,“ poplácal dlaní na dřevo totemu a hrdě se zadíval k vrcholu. Spolu s ním znovu i všichni ostatní. Teď už si byli zcela jistí. Na vrcholu totemu stála skutečně mohutná černobílá kráva s obrovským bílým vemenem a struky trčícími do všech stran.

„Tak pan inženýr svou část smlouvy splnil, a teď je řada na nás,“ přerušil pomalu sílící hovor Balvan. „Kdybyste šli sem, k totemu, a uděláme s panem inženýrem slíbené společné foto.“

„Tak se mnou tedy ne,“ zaprotestoval hlasitě Žabák. „Víš co se o nás bude říkat, až se ta fotka někde objeví?“ Otočil se k totemu zády a pomalu odcházel.

Ostatní zůstali stát bezradně na místě. Střídavě těkali očima na Žabákova záda a střídavě na krávu na vrcholu totemu. Potom sklonili hlavy a vydali se k totemu. Chlápek s velkou taškou na boku konečně ožil. Vyplivl do ohně dávno vyhaslého vajgla, otevřel brašnu a vytáhl z ní velký fotoaparát. Tmu rozseklo několik blesků. Pak i on i inženýr Votava odešli.

„Helejte. Já to mám s mistrem Lebedou domluvený,“ uklidňoval ostatní Balvan. „Podle smlouvy tam rok musí bejt ta kráva. Potom jí za dva litry přeseká. Odsekne jí to vemeno a udělá z ní trochu přežranýho bizona. A nebo si jako já zvyknete.“

Celý rok na osadu jezdí jenom Žabák. Je tam úžasný ticho a může spát, kde chce. Klidně i v šerifárně. Na Elvíru už si také zvykl. Dokonce s ní někdy prohodí pár slov, když se mu zasteskne po kontaktu s někým živým. Zbytek osady tráví už rok všechny volné dny doma. Z bytů vycházejí jen v nezbytně nutných případech a nejraději za tmy. Jejich tváře lze ale vidět ve všech koutech republiky. Na obrovských billboardech. Stojí tam pohromadě s inženýrem Votavou a na všechny z vrchu dohlíží obrovská černobílá kráva. A nad tím vším se potom klene nápis:

„ I ten nejdrsnější tramp zjihne po mléku od Elvíry.“

3. místo Próza Oldpsavci – Jan Valeš – Jeňyk (Holýšov)